

UEUtik Euskal Unibertsitaterako bidean

Jesus Mari Larrazabal

«Biharko Euskal Unibertsitate baten oinarriak finkatu nahi ditu». Halaxe aldarrikatzen zuen bere helburua IV. UEUren deiak. Helburuaren zuzentasunaz ez da, nire ustez, duda handirik. Lortzen duen ala ez, eta UEUk zein gisatako oinarriak finkatu nahi dituen..., hortxe dago gakoa.

Azken lau urte hauetan¹, hamabost egunetz edo, *Ikas-en* babesean Iparraldean bildua delarik UEU (eta V. UEUren gertaketarako lanak martxan daudela), urrats minimo batzuekin dira, eta aztergaitzat har ditzakegu.

Hasteko, gauza jakina da Euskal Herrian zehar ez zaio la behar bezalako garrantzirik aitortu UEUri. Optimismo faltsuak alde batetara utzirik (76ko deian agertzen den grafiko «interesatuegiak»² sor ditzakeen modukoak, halebria), zerau esan daiteke: UEUk ez duela oraindik oihartzun zabalik euskal populua baitan. Eta honen kausa ongi aztertzekoa da. Bistan da, bestalde, oihartzun ahulagoa duela, azken orduko zenbait diru laguntza gorabehera, euskal populua xedeetatik urrun samar dabilen nagusigoaren klase euskaldun erdihegemonikoaren baitan. Ez nau honek kezkatzen, ordea. Eta bai axolatzen besteak: Donibanen nahiz Uztaritzen, hain fabrika langile gutti ikustek, hain gutti maila sindikal eta politikoan dihardutenetakoak, hain ikastoletako irakasle gutti, hain ikasle unibertsitari gutti, hain irakasle eta ikerle gutti (hauetaz, 40 urtetik gorakoez mintzo naiz, mintegietara lanera etortakoez, ez hitzaldi batekin eskapo egitera).

Azpian, egoera honen azpian, UEUren funtzionalitate problema bat dagoelakoan nago.

Denok, ia denok, Euskal Unibertsitatea esijitzen dugu. Eranskailuak medio, «Euskal Unibertsitatea, bai» dugu oihukatzen. Euskal Unibertsitateaz, haatik, ez dugu guztiok gauza bera ulertzen. Normala da. Horregatik, erabat premiazko zaigu Euskal Unibertsitate *baten* oinarriak finkatu nahi dituen UEUren proposamenduak (izkributan eta batez ere lau uda hauekako praktikan agertuak) kritikoki arakatzea.

Unibertsitatea, guk ezagutu eta ezagutzen dugun unibertsitatea, sistema kapitalista eta desnazionalizatzailearen aparatu ideologiko eta sostengu politiko trinko den unibertsitatea, zeharo desprestijiatuak dago gure artean. Eta arrazoinaz. Desprestijiatuak eta hiltzorian. Usteldua, hil aurretik arras usteldua. Unibertsitate hitzari, hartaz, kirats usaina dario edonondik. Behin betirako baztertu behar dela ere, batek baino gehiagok dio.

Haatik, guk ez dugu, ez, unibertsitate hitza saihesten. Inoiz baino ozenkiago aldarrikatzen dugu Euskal Unibertsitatearen beharra. Eta UEU halaxe ulertu behar dugu, «unibertsitate paralelo»³ bat bezala (paraleloaren zentzu lobatchevskiarrean): hategia, «urte osorako sortuko dugun herri unibertsitatearen haserak».³

I. UEUren BILAKAMENDUAK

Gauzak horrela hartuz, bistan da Donibane Lohitzunen 73an egindakotik Uztaritzen 76an egindakora, bide luzea burutu dela. Donibaneko «katedra hitzaldiak», orohar, funtzio ahulekoak gertatu ziren (nola ikerketari hala zabalketari begira). Areago, barregarri ere bai behin baino gehiagotan, unibertsitate klasikoaren hierarkia —bere ohizko «seriotasuna» eta guzti— eskuartean suertatu ziren hizlari bontzo zenbaitekin berproduzitu «nahi» izan zelako. Eta ez pentsa, diodan hau kontu herri bat denik. Ohar kritiko bezala, Donibanen bertan azken egunean agertutakoa da, aurrerantzean unibertsitatearen ardatza mintegietan finkatu beharko litzatekeela erabakiz; esan nahi baita, urte osoan zehar prestatuko liratekeen lanen bil-, eta aztertoki genituzkeen mintegi berezietan. Bide honetatik abiatu da geroztik UEU.

Mintegiak indartzen etorri zaizkigu Donibanetik Uztaritzera, nahiz gehienetan aldez aurretik programatuegiak ez izan. Frogarako, hor ditugu azken uda honetako saioetan aurrera eramán diren 114 mintegiak (pedagogia-psikologian, hizkuntzalaritzan, midikuntzan, zientzia zehatzetan, filosofian, ekonomian...). Aurrera begira ere, mintegi lanak osatu beharko luke unibertsitatearen bizkar hezurra.

Bide markatze honetan, seinatzekoak dira, ezpairik gabe, bi urrats garrantzitsuok, hots: 75eko Agerpena eta 76ko Manifestua⁴. Batak eta besteak merezi dute, bai, azterketa xehetu bat.

Ez naiz 75eko Agerpena komentatzen hasiko hemen. Komentario honetarako lehen urrats batzu, beste nonbait⁵ proposatu nituen, populua/

demokrazia/plangintza hirukotearen inguruan artikulaturik. Hori bai, 76ko Manifestuaz ohar labur zenbait egin nahi nuke:

a) 75eko Agerpenaren bidetik dator Manifestu hau. Eta Agerpenak sorrerazten zituen nahasmendu berak sortzen dizkigu Manifestuak, «herri» kategoriaren zelai eztabaidatu honetan:

- Euskal kultur erakunde orokor eta koordinatzaile baten sorrera komenigarria dela eta..., besteren artean, herri oinarri baten premia markatzen da (2. puntuan).
- Herriak pairatzen duen egoera diglosikoaz hitz egin ondoren, Herri bakoitzak bere hizkuntzan hezia izateko eskubideaz mintzo da 3. puntuaren azken partea.
- Herri kultura aipatzen da 4. puntuan.
- Amnistia orokor bat esijituz, Euskal Herria eta Español Estatupeko beste herriak seinalatzen dira 5. puntuan.
- 7. puntua dugu aberatsena. Zapalkuntza nazionalaren kontra Herriak ikastolak sortu ditu... UEU herri unibertsitatearen haseratzat hartu behar da... Egiteko hau Euskal langileria eta Herri osoari dagokio...

Batek daki, orduan, «herri» hitzaren azpian zer gordetzen den. Begien bistan dagoen galdera, hauxe da: «herri»ren esangura zein zentzutakoa da, nazionala ala popularra? Modu batera ala bestera erantzun, bada alderik aski Manifestua ulertzeko maneran. Bai eta —inportanteago dena— UEUren bilakamendua zuzentzeko eran.

b) Herri eta demokrazi oinarriak esijitzen dizkio UEUK euskal kultur erakunde orokor horri. UEUK berak oinarri horik dituelako, hain zuzen. (Honetan ere Manifestuak Agerpenari segitzen dio). Ez naiz demokrazia kualifikatu gabe hori salatzen arituko hemen⁶. Demokrazia modan dago. Demokraziaren Amerika Berria aspaldi samar deskubritu zuen populuak —hor European zehar— ez du hainbat maite demokrazia huts hori... Baina, guk bai; gu hiperdemokratak gara, gu, euskaldunok, beti izan gara hiperdemokratak!

c) Oligarkia dominatzailearen kontra, Herriak erresistentzian dihardu. Hor ditugu ikastolak. Orain sistema kapitalistaren eskulan/burulan bereizketa dela eta, eskola profesionalen planteamendua errotik aldatu behar du. UEU bereizketa hori gañditzeko asmotan dabilela proklamatzan du Manifestuak. Egiaz, hala ote? Asmoak asmo, uste dut ez dela gauza handirik egiten lan zatiketa horren aurka: 76an Uztaritzeko asanblada batetan norbaitek zioenez, UEU popularretik, benetan, aski urrun gaude oraindik.

d) Aurrera begiratzuz, Manifestuak bide efektibo bat markatu nahi du. Horrela ulertzen ditugu horko eskabideak: laguntza, bereziki diru laguntza; Euskaltzaindiari, UEU Euskal Unibertsitatez at aitor dezala (Akademiarri ba ote dagokio horrelakorik?); politik, erlijio eta kultur erakunde guztiek, Agerpena eta Manifestua ofizialki onar ditzatela. Eskabideetatik at, bada bidegintza horretan pauso garrantzitsuago bat: idazkaritzarako pertsona bat liberatzea. Egia esan, 75eko Abenduaren 26an Donostian egindako

bilkura orokorrean jadanik hartua izan zen erabaki hau, sei hilabete luzetan praktikara eramane gabe utzi bazen ere. Puntu honetan, efikazagoa gertatu da Manifestua. UEUk badu bere idazkari liberatua⁷. Hurrengo urratsa —Manifestuari jarraikiz— sailburuak erdiliberatzea litzateke.

Horrelako neurriek bakarrik ekar dezakete, ez duda, UEUren errotzea eta finkatzea. Izan ere, UEUtik Euskal Unibertsitaterako bidean, gakoa Euskal Unibertsitatea egundik *erakunde oso* bilakaratzea baita. Burrukaren burrukaz, kultur aparatu bihurtzea, beste maila apalago eta oinarrizkoago batetan ikastolekin burutu dugun bezalatsu.

II. NON GAUDE ETA NORA GOAZ

Non gauden diodanean, ez dut inolako moduz gaurko UEUren argazkiren bat taxutzeko asmorik. Argarkiaren prozedura ez zait gogoko, labur bizpahiru puntu kritiko azpimarratu nahi ditudan honetan. Hona puntuok:

1. — UEU eta euskal politikagintza

UEU ez da kasualitatez edo mirakuilu batez sortu, are guttiago indartu. UEU ezker abertzaleak sortu eta indartu du, abertzale sozialistek sortu eta indartu dute. (Badakit gaur edozein dela abertzale, edozein sozialista: edozein beraz, abertzale sozialista. Demokrazia modan dagoela, nioen arestian. Demagogia modanago oraindik. Duela bospasei urte ez bezala, egunotan demagogiaz da asko eta asko abertzale sozialista).

Likidazionistak —horrelaxe, bai, blokean harturik— UEUtik at egon dira eta daude. UEU arrotz zaie, euskal kultur mugimendua, orohar, arrotz zaien bezalatsu. Donibanen nahiz Uztaritzen parte hartu duenak badaki ongi honen berri. Eta urtean zehar unibertsitate lanak euskaraz prestatzen dabilenak hobeto daki baieztapen hau zein egia galanta den. Diot, likidazionistek ez dute UEUn lekurik, horretarako lan egiten dutela frogatzen ez duten bitartean. (Nik neuk lanik eginen ez dutenaren segurantzia dut. Nola hasiko zaizkigu, bada, horrelako gauzatan denbora alferrik galitzen!). UEUren espazio politikoa ez da, eraikuntzaz beraz, espazio neutru bat, ezker abertzaleko zozo bakarren batzuk besterik pentsa dezaketen arren.

76ko Manifestuan, zera eskatzen zaio talde politiko orori: Uztaritzeko bi agiriak ofizialki onartzea. Hemendik abiatuz —eskabidea eskabide huts ez dadin—, jadanik *conditio sine qua non* bezala ezarri beharko litzateke, hain zuzen, manifestu biok ontzat ematea, talde politiko gisan presentatu ahal izateko UEUn. Ontzat eman, ez hitzez soilik, deklarazio dotore horietakoren baten bidez edo, batez ere egunoroko ekintzen praktikan baizik. Gauzak era honetan eginez gero, 76an Uztaritzen soportatutako eztabaida franko lekuz kanpo legoke. Eta, bestalde, horrela bai urrats bat gehiago aurreratuko litzatekeela, UEUk oinarritzat euskal populua eta, bereziki, proletalgora har ditzan.

Espazio politiko neutru ez, baizik espazio politiko guztiz markatu hori areago markatzeko, aitzinatzeko; desarroilatzeko leku genuke horrela UEU.

2. — UEU eta erlazio pedagogikoak

Tristea da, baina hala da. Nahiz janzki disimulatuago bat erabili, irakasle/ikasle erlazioak, beste edozein unibertsitate klasikotan bezain autoritario eta hierarkikoak dira UEUen. Jakin, irakasleak daki; ikasi, ikasleak ikasi behar du... Eta erlazio hau ez da suntsitzen klaseak mintegi moduan emanez, adiskidantza handian, mahain borobil baten inguruan... Erlazioak hor dirau, irakasle estatutu tradizionalak hortxe baitirau.

Irakaslearen eta ikaslearen arteko distantzia ez da ezabatzen borondate hutsarekin. Ez da borondate problema. Diskurtsuaren jakintzazko mekanismoen jabe bakarra irakaslea dencan —zer esanik ez irakasle sonatuaren jakintza «garantizaturik» datorrenean—, zer eginik gutti gelditzen zaio ikasleari, diskurtsu hori irenstea ez bada. Bost axola diskurtsua egiaz komunikazio den ala ez, bideratzen duen informazio kantitatea zein neurritakoa den, ahalitzen duen formazio kalitatea zer nolakoa den...

Bortxazko jokaera hauk aski orokorrak ditugu UEUen. UEU erakundetuz doa eta tipo honetako konportamenduak ere bai; edozein gai tratatzerakoan atzeman daitezke: Termodinamikaren 2. printzipioa esplikatzera-koan, Hüsserl-en erredukzio eidentikoa aztertzerakoan, edo euskal populuak eraki behar dituen kontraboterezko aparailuez mintzatzerakoan...

UEUen, hau dela eta, produkzio modu kapitalistari dagokion sistema sozial osoaren erroak berproduzitzen ari gara. Nahi dugularik ala ez, gakoia ez dago hor. Erro horik, azken finean, funtsean beste nonbait berproduzitzen diren arren (produkzio erlazioen sarean), UEUen ere berprodukzio horri laguntzen ari gara.

Egoera honen gaindipena ez dago erabat UEUren eskutan, zeren, bestela, sistema sozial guztiaren gaindipena UEUren eskutan legokeela pentsatzera obligaturik gengozke eta. UEU, ordea, bide egokirik proposatu beharrean aurkitzen da situazio hau kontraktatzeko. Denok dugu honetaz zer esanik, pedagogiaz eta soziologiaz arduratzen direnek bereziki.

3. — UEU eta ikerketa

Ikerketak apenas izan duen lekurik UEUen. Orain arte, zabalketa lanari lotu zaio gehienbat. Hitz desegoki batez, «dibulgazio» deritzeaion horri.

Ez dut nik ukatuko zabalketa lan horren premia gorria, ez eta lan honek betetzen duen funtzio garrantzitsua. Hor dugu gai ezberdinetan aurrera doan hiztegi-gintza, lekukorik onena bezala. Hor dugu, halaber, hainbat eta hainbat unibertsitate gai euskaraz jarririk. Testugintza ere hasia da, martxan da.

Ikerketa, ordea, ia zeharo abandonaturik dugu UEUen. Egia: horrek eskatzen dituen bitartekoak (taldeak, finantziamentua...) ez dira nolana-

koak. Haatik, lan honek aurrebaldintza bat du esijitzen: ikerketaren beharren premia eta posibilitatea onartzea. Dudan nago, gaur aurrebaldintza hau kunplitzen denentz. Badirudi *ad calendae graecas* utzi dugula ikerketa.

Horregatik, V. UEUri begira, zerbaiti garrantzia ematekotan, ikerketan zentratuko lirakeen mintegiei emanen nieke. Diot, zabalketa lanari (klaseei) beren lekua kendu gabe. Euskal Unibertsitaterako bidean, bide luze bezain oinarrizko bat burutuko genuke.

* * *

Hau esanik, goazen orain azken puntua ukitzera: nora jo behar du UEUK? Ez da dudarik, UEUtik Euskal Unibertsitatera pasa behar da. Oraintxe batek daki, ordea, zer gordetzen den Euskal Unibertsitate izenaren azpian; zer gorde nahi den, zehatzago esan. Bakoitzak bere errotara daramatza urak... eta jakin ezazu zein interes sekretu (eta ez hain sekretu) izkutatzen diren hor azpian, gauregun honako esijentzia ezberdinak plazaratzen dizkigutenean: Euskal Unibertsitatea, Euskal Herriko Unibertsitatea, Euskal Unibertsitate Popularra..., Universidad Vasca, Universidad Popular...

Begien bistan da, UEU ezin daitekeela printzipioen deklarazio batekin kontenta, goiko panorama horren aurrean. UEUK, Euskal Unibertsitateaz zer ulertzen duen garbi adierazi behar du; ez nahitaz manifestu luzeagoak eginez, xedetaz hartzen duen Euskal Unibertsitatera iristeko estrategia eta taktika egokiak mugatuz baino. Esan nahi baita, epe luzerako eta ez hain luzerako plangintzei helduz. Puntu honetan programaketa xehe eta sakon baten premian aurkitzen da UEU.

Egundantik hasi behar lehen pausoak ematen. UEUK erakundetuz joan behar du, autonomoki erakundetuz. Hasteko, mila aldiz efikazago da —gaurko egoeran— Hegoaldean funtziona dezan (Iparraldea abandonatu gabe), ez Uztartitzen uztea. Badirudi —nahiz tristea den— ezen Iparraldeari begira hainbateko funtzionalitaterik ez duela. Bestalde, denbora luzeagoaz ari beharko luke UEUK, eta urtean zehar kurtsilo gisa ere bai³ (Agian, zertxobait ofizialtzeko, xartelen batzu zabaldu beharko litzuzke, sozialki onartuak eta balioztatuak lirakeen xartelak). Azkenik, publikazioaren alderdia zaindu beharko luke: aldizkari propio bat⁴, testuak, liburua, tesi nahiz tesinen artxibo bat...

Programaketa dela eta, debatea jadanik irekia da. Helburuak, bitartekoak eta prozedura egokiak erabaki behar dira. Posizio bat baino gehiago dago honetaz. Azken aldian gehien bistaratu dena posibilstena izanik (bistaratzeko ere toki eta okasio aproposak ez zaizkio falta eta), ohar zenbait egin nahi nuke posibilismoari buruz.

Posibilistek dioskutenez, «posiblearen» politika omen da politika. Hau da, sistema soziopolitikoaren sustraiak bortxatu gabe, ezarritako marko horretan negoziaketaren bidez egiten den hori. Politiko eta negoziante, gauza bera nonbait! Muga hauetatik ateratzen diren oro, zera omen: utopikoak, idealistak, maximalistak..., zozo, ergel... eta nik dakit zer gehiago.

Zentzuzko identifikazioak, zerauk dira: posibilismo berdin minimalismo berdin errealismo.

«Posible» zer den posibilistek erabakitzen digutenean, badakigu posibilitetasun hori zein mugaren barnean mugatzen den. Eta erantzun azkarrik badugu honen aurrean. Nahiz, agian, posibilistek ahanztzia duten, euskal populuak eta bereziki proletaragoak posible bihurtu dute behin eta berriro posibilisten «inposiblea», burrukaren burrukaz. Aski da, esaterako, azken hogeit urte hauetako «inposible garaituak» gogoan hartzea.

Minimalismoaren eta delako «maximalismoaren» arteko diferentzia oso sakona da. Gauza czaguna da —analogia analitiko bati jarraikiz— lehen mailan marka bera daramatela biek. Ez, ordea, bigarren mailan. Funtsezko determinazio teorikoa bigarren mailakoa denez, bereizketa biziki inportantea da. Lehen mailan bat datoz, alternatiba tektikoan bat egin dezakete, baina estrategiaz ezberdinak dira. Hau guztiau hain linearitate formalizakoa balitz, oso ongi. Kontuak ez dira hain sinpleak. Estrategiaren eta taktikaren artean dialektikazko koerlazioak daude, strategiaren lehenetsunaren pean. Hau ezin ahanztz dezakegu. Minimalistek, halaber, gainontzekoei akordio taktikoak eskatzerakoan, ez lukete hori ahanztzi behar.

Errealismoaren bandera hartzeaz ez dut deus esan nahi. Hori baino idealismo (ideologismo) galantagorik! «Errealiterik» balego bezala, «idealiterik» balego bezala... Estatismo horretan, gauzak, arazoak eta soluzioak jadanik emanak baleude bezala... Aldiz, gauzak, arazoak eta soluzioak burrukaren dinamikan definituko ez balira bezala...

UEUtik Euskal Unibertsitateerako bidean, posibilisten projektu «praktikabletatik» at, haiek «utopikotzat» salatzen dituzten projektuetara pasa behar da. «Utopia» hori ez baita hain utopia, «ukronia» hori ez hain ukronia. Euskal populua, eta bereziki proletaragoa, utopia nahiz ukronia hori errealizatzeko ahalmen eta kontzientziarik aski frogatzen ari delako. Posibilismotik askoz urrunago jo duelako eta jo nahi duelako. Posibilisten «inposibilismoa» posibilitatu nahi duelako; eta, gatazkan diharduenek, esperantzarik aski badu helburu «utopiko» horik lortuko dituela, bai, topos berri batetan materializaturik.

¹ Bazter batetan utzi behar dira, ene eritziz, lehentxeagotik Oinatin egiten ziren «unibertsitate saio» direlakoak, zeren Euskal Unibertsitatearen aldeko burruka ez baitzuten argi eta garbi beregain hartzen. Euskarari eskaintzen zioten toki urria, horixe dugu lekukorik onena.

² Ikus zein neurri proportziotan eraikia den ikasleen kopurua azaltzen duen koordenatu bertikalen ardatza; eskala esponenzial batetan egina dirudi.

³ Cf. «Udako IV. Euskal Unibertsitatearen Manifestua», in *Zeruko Argia* 702 edo *Anaitasuna* 323-4.

⁴ Ez dut hemen aipatuko 74eko saioen azken eguneko eztabaida. Biziki inportantea beratu, ez neuk probokatu nuelako, diskusioan jarri genuena arras funtsezkoa zelako baizik. Ikerketa mailan, euskaratik kanpoko

beste hainbat mintzairaren leku mugaketa zegoen kuestioan. Egun oraindik, kuestioak bere horretan dirau. Deus erabaki gabe, urtebeteko epean puntu hori finkatzekotan gelditu zen arren, geroztik ez baita debatea berriro ireki, eta, hartaz, ez baita inongo akordiotara heldu.

⁵ Cf. *Zabal* 16 eta 17, Baiona, 1976.

⁶ Cf. *Zabal* 17, Baiona, 1976.

⁷ Ezin inolaz aipatu gabe utzi lau urte hauetan Manex Goienetxek, idazkari bezala, egindako lan neketsua. UEUK asko zor dio berari.

⁸ Beste proiektio zabalago bat ere hor luke: hitzaldi, mahain inguru, kultur aste, eskola sozial, aldizkari, irrati, telebista (?)..

⁹ Erabaki hau 74ean jadanik hartua izan zen, bete ez den arren. 76ko azken asanbladan eskabide berdina egin zen.

J. M. L.

DE UEU A LA UNIVERSIDAD VASCA

La UEU o la Universidad Vasca de Verano es una experiencia reciente. Amparada y organizada por la Asociación cultural del Norte IKAS, la UEU abrió sus puertas por primera vez en Donibane Lohitzun (San Juan de Luz), el verano de 1973. Los dos últimos años se ha celebrado en Landagoien (Us-taritz, Laburdi). Por espacio de 15 a 20 días, son cientos los estudiantes, «andereños», profesores y alfabetizadores que acuden a las clases y seminarios de la Universidad.

La UEU intenta dar una respuesta —provisional y parcial, por supuesto— a la demanda unánime de una Universidad Vasca. Se presenta en sus manifiestos como una Universidad paralela, en contra de la Universidad actual desprestigiada por ser el aparato reproductor del sistema capitalista y des-nacionalizador. La UEU, en sus manifiestos de 1975 y 1976 más que en su praxis universitaria, quiere establecer las bases de una Universidad popular, democrática, socialista. Y se presenta como alternativa pedagógica, política y cultural.

La UEU o la Universidad de verano, que ocupa un espacio político bien definido (abertzale y socialista), exige en su crecimiento una Universidad de signo nuevo, por encima de todos los posibilismos que en definitiva aceptan el sistema sociopolítico en vigor.

DE L'UEU A L'UNIVERSITE BASQUE

L'UEU ou l'Université Basque d'Été est une expérience neuve. Elle a ouvert ses portes pour la première fois à Donibane Lohitzun (Saint-Jean de Luz) pendant l'été de 1973, et elle s'est déroulée les deux dernières années à Landagoien (Labort), toujours sous la protection de l'Association culturelle IKAS du Pays Basque Nord. Ils sont plusieurs centaines les étudiants, professeurs, enseignants et animateurs culturels qui participent chaque été, pour l'espace de 15 à 20 jours, à des cours et des séminaires.

L'UEU est une réponse —quoique provisoire— à cette demande unanime et pressante de l'Université Basque. L'UEU se veut une Université parallèle, par rapport à l'Université classique, système de reproduction capitaliste et

dénationalisateur. Elle aimerait établir les bases d'une Université populaire, démocratique et socialiste, et de fait elle se présente comme une «alternative» pédagogique, politique et culturelle.

L'UEU, ou l'Université Basque d'Été, occupe un espace politique bien précis (patriote et socialiste) et exige avec force comme un avenir non seulement souhaitable mais possible, une Université Basque de signe nouveau. L'UEU méprise toute sorte de possibilisme actuel parce qu'il suppose, au fond, l'acceptation du système socio-politique en place.